Entrada

Meu, teu. Teu, meu

Per pregaria.cat el dl., 28/04/2008 - 09:00

El Pep va entrar a poc a poc a la capella d'aquell monestir, perdut en mig de les muntanyes. Era el seu refugi espiritual quan podia fer una escapada de la tasca de fer de metge. El Pep treballa en un CAP de l'àrea metropolitana. Escolta, revisa, recepta i de tant en tant envia a l'especialista.

Com sempre es posa al final de la capella, a les fosques. Li agrada tenir la paret per testimoni. Ningú darrera.

Avui hi ha aquella monja asseguda a terra, amb els braços i les mans obertes del tot, mirant la icona de la Mare de Déu i el seu fill Jesús. No és el primer cop que la veu a aquesta hora del capvespre.

No se sent res. Silenci absolut.

Si el Pep, a més de saber tanta medicina, llegís els pensaments del cor, potser escoltaria una remor de mots i sentiments entre aquella monja i Aquell que l'habita en el fons del fons. Com es natural no pot assabentar-se'n. Però hi ha quelcom a l'ambient que li arriba. Una aroma especial, indefinida, i real.

Oh, Senyor, com és que et dic:" tot el que és meu és teu". I Tu em dius," i el que es meu també és teu" ??.

Ho han llegit aquest migdia a l'hora de dinar. Era un comentari d'un llibre deliciós que parla de la nostra vida. I he quedat tan sorpresa, que no me'n sé avenir.

meu, Teu.

Teu, meu.....

Després d'una llarga estona aquella monja s'alça i quan està a punt de sortir es para una estona davant d'un capitell antic que hi ha a prop de la porta. Encén la petita llum i se'l mira atentament, fins que marxa sense quasi fer cap soroll.

Quan ja es fora el Pep va a veure el capitell. Ell també encén la petita llum. És un gravat fet de pedra, que representa l'anunciació de l'àngel a Maria. Molt gastat el capitell pel temps, però viu encara. A sota hi ha aquesta inscripció : *"Cristus natus es nobis ".*

Quan al cap d'una estona el Pep surt de la capella sap que una cosa està passant en el cor d'aquella dona. No sabria explicar-ho. No en té la clau del diagnòstic..... però sap, sens dubtar-ne, que és una qüestió d'amor.

Jesús Renau sj

Del Càntic dels Càntics, capítol 2,16-17.

16 El meu estimat és tot meu,

i jo sóc tota seva,

ell que pastura el ramat entre els lliris.

17 Abans que bufi la marinada

i s'allarguin les ombres,

retorna, estimat meu,

semblant a la gasela, al cervatell,

per les muntanyes de Bèter.